Àlies Quim

El quim és la massa líquida i espessa en què es converteix el bol alimentari per la digestió gàstrica. O sigui, tal com podria haver dit Josep Pla, el quim és allò que hem menjat, però no en el seu vessant cultural o gastronòmic sinó més prosaic, just abans d'entrar en els meandres dels intestins. En castellà en diuen quimo i també de manera semblant en gairebé totes les llengües conegudes, perquè prové del llatí chymus, que a la vegada es va manllevar del grec antic khymós, que vol dir «suc».

Però Quim també és un diminutiu de Joaquim, un nom que deriva de l'hebreu Yehoyaqim, que vol dir «Aixecat per Jehovà». Segons la tradició cristiana, Joaquim va ser el pare de Maria i s'ha utilitzat de patronímic habitual, com Josep, Joan i tots els altres que n'hi ha per totes les cases, si més no en la part del país i en l'època que m'ha tocat viure, tant és així que jo mateix me'n dic.

Però tot això ve perquè aquests dies els quims han estat notícia. L'un, en Quim Monzó,perquè ha estat guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes que concedeix Òmnium Cultural des del 1969. El d'en Monzó és un guardó ben merescut i pel qual el felicito i em felicito també per la part homònima que em pertoca. L'altre Quim que ha estat notícia és en Quim Torra, advocat, escriptor, editor, director de la Revista de Catalunya i ara també diputat al Parlament, que ha estat inclòs en una llista d'identificats i sospitosos de rebel·lia, controlats per la Guàrdia Civil.

La notícia per mi no és tant la inclusió en aquesta llista, sinó la manera com hi sortia: «Joaquín Torra Pla, conocido como Quim Torra», una literatura casernària que m'ha fet tornar a altres temps. Se'm fa difícil explicar aquesta sensació, però que a hores d'ara algú pugui considerar el diminutiu del meu nom un «àlies», em fa posar la pel de gallina i el quim del meu estómac es regira perillosament en posició de regurgitar.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/10/alies-quim/900385.html?utm_source=rss